

Tal dia
com
avui fa...

1
any

Montoro ho barreja tot
El ministre vincula el cas Pujol amb el procés sobiranista i oblida els escàndols en el PP a l'hora de qualificar-lo com "el pitjor" que ha vist.

10
anys

Bush entona el 'mea culpa'?
El president dels EUA reconeix que la resposta a la tragèdia del Katrina ha estat "inacceptable", mentre l'ajuda comença arribar.

20
anys

Més protestes
Després de la batalla naval per les proves nuclears franceses, les protestes dels ecologistes es porten a terra amb concentracions de protesta.

Són faves
comptades

Martí
Gironell

Tanques

Al costat de casa hi ha unes parcel·les que les han començat a tancar. Des de fa dies uns operaris han anat aixecant unes tanques per delimitar el terreny perquè qualsevol persona aliena a la propietat no hi entri. És una manera legítima que tenen els amos d'aquells terrenys de protegir-los de l'entrada d'intrusos. Veient-los treballar, no he pogut evitar pensar en altres tanques que aquests dies estan a primera línia informativa. La casualitat, que en aquest cas s'ha demostrat que no és altra cosa que la tossuda i obstinada realitat, ha volgut que pensi en les tanques que ha instal·lat el govern hongarès per frenar la immigració. Però també en les que hi ha a Ceuta i Melilla amb el Marroc, i als Estats Units amb Mèxic, i a Israel amb Palestina i a tants altres

Es troben que els posen barreres, entrebancs, per no haver de sentir els crits d'auxili

llocs on s'aixequen barreres físiques o mentals per no voler solucionar un maldecap que en comptes de remetre va a més. Totes les cimeres, reunions, resolucions i acords no serveixen mai per aturar una fugida a la desesperada però perfectament comprensible. El camí d'un exili forçat i forçós que han d'emprendre aquelles persones que, abans que malviure asfixiades per un règim dictatorial i sovint afavorit per alguna de les potències que dominen les regnes de la comunitat internacional, s'estimen més fugir. Pel seu bé però pel dels seus fills. El que no s'entén de cap manera és que una vegada han aconseguit deixar enrere aquell malson n'hagin de viure un altre tant o més indignant. Em refereixo a la indiferència de la resta dels països que els podrien acollir, rebre'ls i tractar-los amb decència. No perseguir-los, maltractar-los, recloure'ls o tornar-los a l'infern d'on procedeixen. En el millor dels casos es troben que els posen barreres, entrebancs per no haver de sentir els crits d'auxili que vénen de fora. El més indicat, com s'ha demostrat en molts casos, no és gastar-se els diners en el benestar de les persones, no. És molt més econòmic, pràctic i fàcil posar-hi tanques.

LA
PUNXA
D'EN
JAP

Joan
Antoni
Poch

Vuits i nous

Bladé oportú

Manuel
Cuyàs

Cada vegada que 'baixo' a terres tarragonines em vénen ganes de llegir Artur Bladé i Desumvila, el gran escriptor i memorialista que té la pega de ser un etern 'oblidat', tot i els esforços de Xavier Garcia per divulgar la seva obra completa. Després del meu pas per Vimbodí i Poblet m'he submergit en els seus dietaris, que es titulen *Viure a Tarragona* i que corresponen als anys que van del 1972 al 1976. Tarragona n'és l'escenari principal, però també Benissanet, on havia nascut, el 1907, i on va mantenir sempre "la caseta i l'hortet". França i Mèxic hi surten profusament evocats perquè van ser els països on va viure successivament exiliat després de la guerra. Ni Xavier Garcia ni molts intel·lectuals i estudiosos

tarragonins han acabat d'entendre mai per què un escriptor d'aquesta categoria ha mantingut la condició d'oblidat. Alguns apunten que la figura de Josep Pla, coetani seu, el va eclipsar. Ja s'ha dit prou i fa pena repetir-ho: aquest país no pot mantenir dos o tres escriptors a la vegada. Hi ha d'haver sempre "el poeta" o "el novel·lista" en detriment dels altres poetes i prosistes. També passa que els exiliats, en tornar, van trobar el territori literari ocupat pels que s'havien quedat o havien vingut abans.

En una de les anotacions explica una trobada amb Joan Fuster. El valencià, que ho sabia tot de les lletres catalanes i que va prologar l'Obra Completa de Pla, no el reconeix. No sap qui és. Bladé, que era bona persona i admirava Fuster,

ANTHONY GARNER

ho constata com una cosa natural. De totes maneres, una mica més endavant s'ho fa venir bé per dir per boca d'un altre que *La història de la literatura catalana contemporània* de Fuster és "d'una total interinitat". Bladé hauria d'haver cultivat més l'acidesa. Amb més comentaris com aquest la seva consideració literària

hauria estat major. Ens agraden les *enganxades*, les *investides*. Gràcies a Pla coneixem l'Empordà al detall. Si llegíssim Bladé, Catalunya ens resultaria més completa. Tarragona i la seva àrea també presenten cels canviants, dies de pluja i de sol, pagesos, pescadors i homes de tertúlia. Jo no em canso de recomanar Bladé. Té *homenots* magnífics: Francesc Pujols, Moraguetes... De fet, Pla hi va haver de recórrer a l'hora de completar el seu llibre sobre Pujols. El 27 de febrer de 1973 fa una anotació que l'actualitat fa oportuna. Parlant de la pretensió de Franco de fer perdurable la seva obra, Bladé es pregunta com pot ser

res immutable "en un país on les obres mestres del que anomenen —amb raó— *siglo de oro* proclamen la fugacitat de tot i la seva transformació inexorable en cendra i pols".